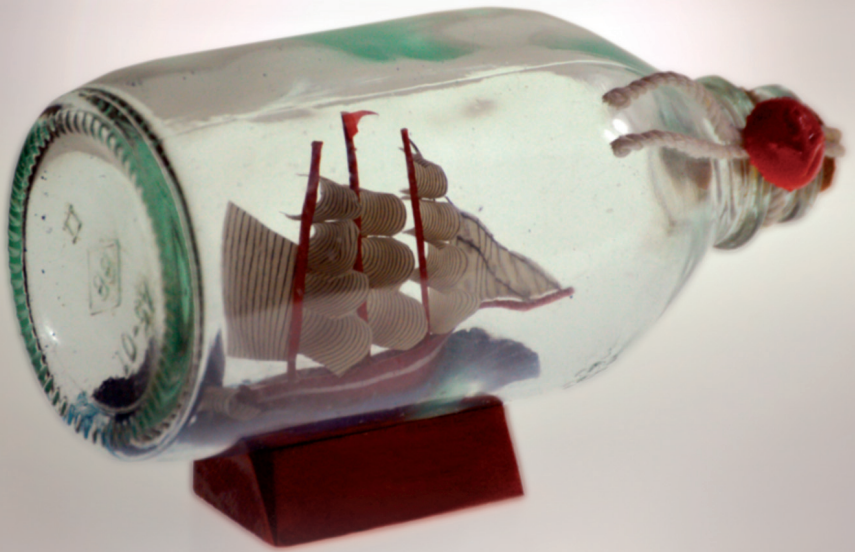

JOSEPH CONRAD

LA LÍNIA D'OMBRA

Traducció de Marta Bes Oliva

L'AVENÇ

LA LÍNIA D'OMBRA

Joseph Conrad

LA LÍNIA D'OMBRA
CONFESSIONS

Traducció de Marta Bes Oliva

«Dignes de la meva eterna consideració»

L'AVENÇ
Barcelona
2018

Títol original: *The Shadow Line*

Barcelona, setembre de 2018
© de la traducció, Marta Bes Oliva
© d'aquesta edició, L'Avenç, S.L., 2018
Passeig de Sant Joan, 26, 2n 1a
08010 Barcelona
Telèfon: 93 245 79 21 Fax: 93 265 44 16
www.lavenc.cat
www.ellsllibresdelavenc.cat
www.llegirencatala.cat

Es reserven tots els drets.
Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada
amb l'autorització dels seus titulars, amb excepció prevista per la llei.
Adreça a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics)
si necessita reproduir algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 93 272 04 47).

L'Avenç forma part de l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català.

Disseny i composició: L'Avenç

BIC: FC
ISBN: 978-84-16853-21-2
Ref. AVEN101
Dipòsit legal: B. 20924-2018
Imprès a Estugraf

TAULA

Nota de l'autor	9
Capítol I	15
Capítol II	47
Capítol III	67
Capítol IV	91
Capítol V	107
Capítol VI	127

NOTA DE L'AUTOR

Aquesta història, que reconec que és una obra força complexa tot i la seva brevetat, no pretenia fer referència al sobrenatural. I en canvi, més d'un crític s'ha decantat a creure que sí, perquè hi ha vist un intent per part meva de donar la màxima envergadura a la meva imaginació portant-la més enllà dels confins del món dels éssers humans vius i que pateixen. Però, en realitat, la meva imaginació no és feta d'una matèria tan elàstica com això. Crec que, si intentés sotmetre-la a l'esforç de crear el sobrenatural, fracassaria llastimosament i acusaria una llacuna molt lletja. Tanmateix, jo mai no hauria pogut pretendre fer una cosa semblant, perquè tot el meu ésser moral i intel·lectual està amarat de la ferma convicció que allò que cau sota el domini dels nostres sentits ha de ser a la naturalesa i, per excepcional que sigui, no pot tenir una essència diferent de tots els altres efectes del món visible i tangible del qual nosaltres formem part tímidament. El món dels vius ja conté prou meravelles i misteris tal com és, els quals actuen sobre les nostres emocions i la nostra intel·ligència de maneres tan inexplicables que quasi justificarien la concepció de la vida com un estat d'encantament. No, la meva consciència del meravellós és massa forta perquè m'arribi a fascinar mai el mer sobrenatural, que (preneu-vos-ho com vulgueu) no és sinó un article manufacturat, inventat per ments insensibles a les delicadeses

íntimes de la nostra relació amb els morts i els vius, que són multituds innumbrables; una profanació dels nostres records més dolços; un ultratge a la nostra dignitat.

Sigui quina sigui la meva modèstia innata, mai no es rebaixarà fins al punt de prestar-se a buscar ajuda per a la meva imaginació en les vanes fantasies comunes a totes les edats, que en elles mateixes basten per a omplir d'una tristor indici-ble tots els enamorats de la humanitat. Pel que fa a l'efecte que produeix un cop mental o moral en una intel·ligència corrent, és un tema molt lícit d'estudiar i de descriure. Les relacions amb el capità anterior representen un trasbals molt fort en l'essència moral del senyor Burns, un trasbals que, quan ell està malalt, es converteix en una mera fantasia supersticiosa composta de por i d'animositat. Aquest fet és un dels elements de la història, però la història no conté res de sobrenatural; res, per dir-ho així, de més enllà dels confins d'aquest món, en el qual, en consciència, ja hi ha prou misteri i terror.

Potser si hagués publicat aquest relat, que he tingut al cap durant molt de temps, amb el títol d'*El meu primer comandament*, a cap lector imparcial, crític o d'altra mena, no l'hauria fet pensar en el sobrenatural. Aquí no tindrè en compte els orígens dels sentiments que em van fer venir al cap el títol definitiu, *La línia d'ombra*. L'objectiu d'aquest escrit era, abans de tot, presentar uns fets concrets que, sens dubte, van anar units al pas de la joventut, amb la seva despreocupació i fervor, a una etapa més conscient i dolorosa de la vida, de més maduresa. Ningú no pot dubtar que, davant l'esforç suprem d'una generació sencera, jo era extremament conscient de la petitesa i la insignificança de la meva obscura experiència. Era impossible fer cap paral·lelisme. Aquesta idea no se'm va acudir mai. Però hi havia un sentiment d'identitat, per bé que amb una enorme diferència d'escala (com si una sola gota competís amb la immensitat de l'oceà, gèlida i tempestuosa). I això també era molt natural. Perquè quan comencem a reflexionar so-

bre el sentit del nostre passat sembla com si, de tan gran i profund, omplís tot el món. Aquest llibre fou escrit durant els darrers tres mesos de l'any 1916.¹ De tots els temes que el narrador d'històries és més o menys conscient de tenir a dins, aquest és l'únic que en aquella època em va semblar possible d'abordar. Potser el que expressa millor la profunditat i la natura de l'estat d'ànim amb què vaig enfocar-lo és la dedicació, que ara em sembla desproporcionada del tot (un altre exemple de la grandesa aclaparadora de la nostra pròpia emoció per a nosaltres mateixos).

Havent dit tot això, ara puc passar a fer uns quants comentaris sobre el material del relat en si. Pel que fa al lloc, correspon a la zona dels mars orientals d'on he tret el major nombre d'idees per a la professió d'escriptor. Partint de la meva afirmació que durant molt de temps vaig imaginar-me aquest relat amb el títol d'*El meu primer comandament*, el lector pot endevinar que té relació amb la meva experiència personal. I, de fet, és experiència personal, vista en perspectiva amb la imaginació i embellida per l'afecte que no podem evitar de tenir pels esdeveniments de la vida dels quals no tenim cap motiu per avergonyir-nos. I aquest afecte és tan intens (aquí apel·lo a l'experiència universal) com la vergonya i gairebé l'angoixa amb què recordem alguns fets desafortunats, encara que siguin simples equivocacions en parlar, que hem perpetrat anteriorment. L'efecte que la perspectiva produeix en el record és fer que les coses cobrin molta importància, perquè els elements essencials estan aïllats dels fets quotidians i insignificants que els envoltaven i que, naturalment, s'han esvaït del nostre cervell. Tinc un bon record d'aquella època de la meua vida de mariner perquè, tot i haver començat en condicions desfavorables, a l'últim va ser un èxit des del punt de vista personal. D'això, en quedà una prova palpable en els termes de la

1. És un error de Conrad; vol dir l'any 1915. (*N. de la T.*)

carta que els propietaris del vaixell m'escriviren dos anys després, quan vaig dimitir el meu comandament per poder tornar a casa. Aquesta dimissió marcà el començament d'una altra fase de la meua vida al mar: la fase final, si puc dir-ne així, que, a la seva manera, ha embellit una altra part dels meus escrits. Aleshores no sabia que la meua vida de mariner estava molt a prop del final, i per això no em vaig entristir gens, excepte pel fet d'haver-me de separar del vaixell. També em va saber greu tallar la relació amb l'empresa propietària del vaixell, que havia tingut la gentilesa de rebre'm amb amabilitat i simpatia i de refiar-se d'un home que s'havia enrolat al seu servei d'una manera accidental i en circumstàncies molt adverses. Sense menysprear la serietat de la meua intenció, ara sospito que la sort va tenir molt a veure en l'èxit de la confiança posada en mi. I no pots evitar de tenir un bon record de l'època en què els teus esforços més grans van estar secundats per un cop de sort.

Les paraules «dignes de la meua eterna consideració», que vaig triar com a lema per a la portada, són una citació que prové del text del llibre; i si bé un dels meus crítics va suposar que es referien a alguna cosa del vaixell, és evident, pel lloc on són situades, que fan referència als homes de la tripulació d'aquell vaixell: eren desconeguts completament per al seu nou capità i, tot i això, li van fer costat plenament durant els vint dies que van estar al límit d'una destrucció lenta i turmentadora. I aquest record és el millor de tots! Perquè, sens dubte, haver manat un grapat d'homes dignes de la teua eterna consideració és una gran cosa.

J.C.
1920

*A en Borys i a tots els altres que,
com ell, travessaren a la primera joventut
la línia d'ombra de la seva generació.
Afectuosament.*

*... D'autres fois, calme plat, grand miroir
De mon désespoir!*

BAUDELAIRE

Tan sols els joves tenen moments d'aquests. No em refereixo als molt joves, no. Els molt joves, pròpiament dit, no tenen moments. La primera joventut gaudeix del privilegi d'avançar-se a la seva època, de viure en la meravellosa continuïtat de l'esperança que no coneix les pauses ni la introspecció.

Tanques darrere teu la porteta de la mera infància... i entres en un jardí embruixat, on fins les ombres tenen una llueur prometedora. Cada revolt del camí té el seu encant. I no és que sigui un país per descobrir. Saps molt bé que tota la humanitat ha anat en aquesta direcció. És l'encís d'una experiència universal que esperes que t'aporti una sensació insòlita o personal: una mica d'experiència pròpia.

Vas endavant, reconeixent les fites dels teus predecessors, emocionat, divertit, acceptant tant la mala sort com la bona sort —la rosa i les espines, que diu la dita—, el pintoresc destí del món, que ofereix tantes possibilitats als qui en són dignes, o potser als qui tenen sort. Sí, vas endavant. I el temps també va endavant... fins que, davant teu, albires una línia d'ombra que t'avisa que també caldrà deixar enrere la regió de la primera joventut.

És l'època de la vida en què és probable que es produeixin aquests moments que deia. Quins moments? Doncs els moments d'avorriment, de cansament, d'insatisfacció. Moments

d'impulsos. Em refereixo als moments en què els qui encara són joves tenen tendència a fer accions impulsives, com ara casar-se d'improvís o bé deixar una feina sense motiu.

Això no és la història d'un casament. No em va anar pas tan malament. La meva acció, tot i ser impulsiva, va tenir més aviat caràcter de divorci, gairebé de deserció. Sense cap motiu que una persona assenyada pogués identificar, vaig abandonar el meu lloc de treball —vaig renunciar a la feina—; vaig deixar aquell vaixell del qual el pitjor que es podia dir és que era un vapor i que, per tant, potser no tenia dret a la fidelitat cega que... Tanmateix, no serveix de res disfressar allò que, ja en aquella època, jo mateix olorava que era un caprici.

El port era oriental. El vaixell era oriental, ja que aleshores pertanyia a aquell port. Es dedicava al comerç entre les fosques illes, navegant per una mar blava, solcada d'esculls, amb la Insignia Roja al coronament i, al pal major, una bandera local, també vermella, amb la vora verda i una mitja lluna blanca al mig. Perquè el propietari era un àrab i, a més, tot un *sàid*. Per això la bandera duia una vora verda. L'amo, tot i ser el cap de la gran Cambra Àrab dels Establiments dels Estrets, era un dels súbdits més lleials al complex Imperi britànic que podies trobar a l'est del canal de Suez. La política mundial no el preocupava gens ni mica, però tenia un poder ocult molt gran entre la seva gent.

A nosaltres tant se'ns en donava, qui fos el propietari del vaixell. Havia de llogar homes blancs per a la part dels seus negocis dedicada al transport per mar, i molts dels que havia llogat per a fer aquesta funció no li havien vist la cara ni un sol dia. Jo només el vaig veure una vegada, més aviat per accident, en un moll: era un home ja vell, baixet, de pell fosca, borni, vestit amb una túnica blanca com la neu i unes babutxes grogues. Una munió de pelegrins malais, als quals havia fet algun favor en forma de menjar i diners, li besaven la mà cerimoniosament. Jo havia sentit a dir que feia almoïna en una zona molt

extensa, gairebé per tot l'arxipèlag. No es diu que «l'home caritatiu és amic d'Al·là»?

Un propietari àrab excel·lent (i pintoresc), que no et creava maldecaps, un vaixell escocès excel·lent —perquè ho era, de la quilla en amunt—, excel·lent en la navegació, fàcil de mantenir net, pràctic en tot i, si no hagués estat per la propulsió interna, mereixedor de l'afecte de qualsevol; encara ara servo un profund respecte pel seu record. Pel que fa al tipus de comerç a què es dedicava i al caràcter dels meus companys de la tripulació, jo no hauria estat pas més feliç si, aquella vida i aquells homes, els hagués creat a instàncies meves un bruixot benèvol.

I, de cop i volta, ho vaig deixar tot. Vaig deixar-ho d'una manera immotivada; com ho és, per a nosaltres, que un ocell se'n vagi d'una branca que li és còmoda. Va ser com si, sense ser-ne conscient, hagués sentit algun xiuxiueig o hagués vist alguna cosa. Bé... potser sí! Un bon dia estava la mar de bé i l'endemà tot havia desaparegut: l'atractiu, el gust, l'interès, la satisfacció..., tot. Fou un moment d'aquells, sabeu? La malaltia de la immaduresa, de la segona joventut, va caure damunt meu i se'm va endur. Vull dir que se'm va endur d'aquell vaixell.

A bord solament hi anàvem quatre blancs, a més d'una nombrosa tripulació de *kalashes*² i dos homes de la mestrança malais. El capità em mirà de fit a fit, com si es preguntés quin era el meu mal. Però ell era mariner, i també havia estat jove quan va ser el moment. A continuació va somriure per sota el bigoti tofut, de color gris ferro, i em féu notar que, naturalment, si jo creia que me n'havia d'anar, ell no em podia pas retenir per força. Vam acordar que em desenrolarien l'endemà al matí. Quan ja me n'anava de la cabina de navegació, el capità tot d'una afegí, en un to malenconiós i estrany, que esperava

2. Nom donat a alguns mariners malais (*N. de la T.*)

que trobés allò que tant neguit tenia per descobrir. Unes paraules amables i críptiques, que arribaven més endins que no ho hauria fet una eina dura com el diamant. Va entendre el meu cas, n'estic convençut.

El segon maquinista, però, em va atacar d'una manera diferent. Era un jove escocès robust, de cara llisa i ulls clars. El seu rostre vermell i franc aparegué per l'escotilla de la sala de màquines, i després va venir la còrpora sencera, amb les mànigues de la camisa arromangades, eixugant-se a poc a poc els avantbraços massissos amb un grapat de draps de cotó. Els seus ulls clars expressaven una aversió profunda, com si la nostra amistat s'hagués convertit en cendres.

—Oh, i tant! —va dir, tot seriós—. Ja ho deia, jo, que ja era hora que te'n tornessis a casa per casar-te amb alguna ximpleta.

Al port tothom donava per fet que en John Nieven era un misogin acèrrim, i l'absurditat d'aquesta sortida em va fer veure que pretenia ser desagradable —molt desagradable—, que s'havia proposat de dir la cosa més mortificant que se li acudís. Vaig fer una rialla desaprovadora. Ningú més que un amic podia estar tan enfadat. Em vaig quedar una mica moix. El primer maquinista també va adoptar un punt de vista típic sobre la meva actuació, però amb un posat més afable.

També era jove, però estava molt prim i tenia un tènue borrisol castany a la cara macilenta. Tant a la mar com al port, se'l podia veure tot el dia caminant de pressa amunt i avall per la coberta de popa amb una expressió intensa, transportada espiritualment, motivada pel fet que contínuament notava sensacions físiques desagradables dins la seva economia interna. Era un dispèptic crònic. El seu punt de vista sobre el meu cas va ser molt senzill. Va dir que no eren res més que trastorns hepàtics. Naturalment! Em proposà que em quedés a fer un altre viatge i que, mentrestant, em prengués un medicament determinat, en el qual ell tenia una fe cega.

—Et dic què faré: te'n compraré dues ampolles, pagant-les de la meua butxaca. Això mateix. És el millor que et puc oferir, no?

Crec que, per poc que m'hagués vist flaquejar, hauria perpetrat aquesta atrocitat (o aquest acte generós). En aquella època, però, jo estava més descontent i desencisat i era més obstinat que mai. Els darrers divuit mesos, tan plens d'experiències noves i variades, els veia com una colla de dies malbaratats de manera monòtona i prosaica. Tenia la sensació —com ho diria?— que no contenien cap veritat.

Quina veritat? M'hauria costat explicar-ho. És probable que, si hi haguessin insistit a preguntar-m'ho, simplement m'hauria posat a plorar. Era prou jove per a això.

L'endemà, el capità i jo vam fer tractes a l'Oficina Portuària. Era una sala blanca, fresca, gran i alta, il·luminada serenament per la claror diürna que es filtrava a través de les persianes. Tota la gent que hi havia —els funcionaris, el públic— anava vestida de blanc. Les feixugues taules del passadís central, llises i lluent, eren l'única cosa que tenia un to fosc, i alguns papers que hi havia al damunt eren blaus. Des de les altures, uns ventiladors enormes escampaven un airet suau per aquella sala immaculada i per sobre els nostres caps suats.

El funcionari que hi havia darrere la taula a la qual ens acostàrem ens va fer un somriure amistós i el conservà fins que, en resposta a la seva pregunta rutinària: «El dono de baixa i d'alta?», el capità respongué: «No: de baixa, definitivament.» Aleshores li va desaparèixer el somriure amb una solemnitat sobtada. No em va tornar a mirar fins que, amb expressió compungida, em va allargar els papers com si fossin el meu passaport cap a l'Hades.

Mentre jo els desava, va fer una pregunta en veu baixa al capità, i vaig sentir que aquest responia, jovial:

—No. Ens deixa perquè se'n torna a casa.

—Ah! —exclamà l'altre brandant el cap, dolgut per la meua trista situació.

Tot i que no hi havia tingut tractes fora de l'edifici administratiu, el funcionari s'inclinà per donar-me la mà compassivament, com si acomiadés un pobre desgraciat que estiguessin a punt de penjar; però temo que vaig fer el meu paper de manera poc cortesa, amb l'expressió endurida d'un criminal impenitent.

No havia de sortir cap vaixell correu de tornada a casa fins al cap de quatre o cinc dies. Ja que jo era un home sense vaixell i que havia interromput durant un temps la meua relació amb la mar —de fet, m'havia convertit en un simple passatger potencial—, potser hauria estat més correcte que me n'hagués anat a viure en un hotel. A quatre passes de l'Oficina Portuària n'hi havia un, sí: petit, però amb una certa sumptuositat, llüia uns pavellons blancs amb pilars, envoltats per petits terrenys amb gespa molt polits. Veritablement, allí m'hauria sentit com un passatger! Hi vaig adreçar una mirada hostil i vaig dirigir els meus passos cap al Centre dels Oficials.

Vaig caminar pel sol sense fer-ne cas, i per l'ombra dels arbres immensos del Passeig Marítim sense gaudir-ne. La calor de l'Orient tropical baixava passant per entre les branques frondoses, m'emboïllava el cos escassament vestit i s'enganxava a la meua insatisfacció rebel, com per privar-la de llibertat.

El Centre dels Oficials era un gran bungalou amb una galeria ampla i un petit jardí amb arbustos que, curiosament, semblava de barri residencial, i uns quants arbres que el separaven del carrer. Aquesta institució tenia una mica el caràcter d'un dels clubs típics d'aquells barris, però amb un sabor lleugerament governamental, perquè l'administrava l'Oficina Portuària. El seu director tenia la denominació oficial d'administrador en cap. Era un homenet encongit i trist, que, vestit de genet, hauria fet un paper perfecte. Tanmateix, era evident que

en un moment o altre de la seva vida, amb algun càrrec o altre, havia tingut relació amb el mar. Possiblement, amb el càrrec genèric de fracassat.

Jo hauria dit que la seva ocupació era molt senzilla, però ell afirmava, no sé per quin motiu, que algun dia la feina el mata-ria. Això era força misteriós. Potser, espontàniament, tot li era un problema excessiu. Sens dubte, feia cara de no agradar-li gens tenir gent a la casa.

En entrar-hi, em vaig pensar que l'administrador estaria content. Hi havia un silenci sepulcral. A les sales no vaig veure ningú, i la galeria també era buida, llevat d'un home a l'extrem més allunyat, endormiscat a la gandula on jeia. En sentir el soroll de les meves passes, obrí un ull horrible, com de peix. M'era desconegut. Vaig recular, vaig passar pel menjador —una sala molt buida amb un ventilador immòbil penjat sobre la taula central— i vaig trucar a la porta on posava amb lletres negres: «Administrador en cap.»

La resposta al meu truc va ser un lament irriat i lúgubre.
—Déu meu! Déu meu! Però què passa?

De seguida vaig entrar.

Aquella habitació era ben estranya, per ser al tròpic. Hi regnaven la penombra i una olor de resclosit. L'home havia cobert les finestres, que eren tancades, amb unes cortines barates de puntes, enormes i polsegoses. Pels racons s'amuntegaven piles de caixes de cartró com les que fan servir a Europa els barretaires i les modistes; i, no sé per quin mitjà, s'havia procurat un mobiliari que semblava sortit d'un saló respectable de l'East End de Londres: un sofà de pèl de cavall i unes butaques del mateix material. Vaig entreveure tot de macassars llardosos escampats damunt d'aquella tapisseria tan esgarrifosa, que t'impressionava fins al punt que no entenies quin misteriós accident, necessitat o caprici l'havia portat fins allà. El propietari de tot això s'havia tret la túnica i, vestit amb uns pantalons blancs i una samarreta prima de màniga curta, ron-

dava per darrere els respallers de les butaques agafant-se els colzes flacs amb els braços encreuats.

Quan va assabentar-se que jo volia allotjament, se li escapà una exclamació de desànim, però no va poder negar que hi havia moltes habitacions lliures.

—Molt bé. Podeu donar-me la que tenia abans?

Va emetre un dèbil gemec des de darrere una pila de caixes de cartró posades a sobre la taula, que potser havien contingut guants, mocadors o corbates. Em pregunto què devia guardar-hi aquell individu. El seu cau feia flaire de corall en descomposició, de polsim oriental, d'espècimens zoològics. Jo només veia la part de dalt del cap de l'home i els ulls tristos que em fixaven per sobre aquella barrera.

—Només seran uns quants dies —vaig dir, amb la intenció d'animar-lo.

—Que voldreu pagar-me per endavant, potser? —va proposar-me àvidament.

—De cap manera! —vaig cridar, així que vaig recuperar la parla—. Mai no m'havia trobat amb una cosa semblant! Però quina barra...!

L'home s'havia agafat el cap entre les mans, en un gest desesperat que va posar fre a la meva indignació.

—Valga'm Déu! Valga'm Déu! No m'ataqueu d'aquesta manera. Si ho demano a tothom!

—No m'ho crec —vaig dir, sense embuts.

—Doncs ho demanaré. I si tots els senyors accedíssiu a pagar per endavant, potser aconseguiria que en Hamilton també pagués. Sempre desembarca sense ni cinc, i ni tan sols quan té diners no vol saldar les factures. No sé què fer-ne, d'ell. M'insulta i em diu que no puc deixar un blanc al mig del carrer. De manera que, si poguéssiu...

Jo estava bocabadat. A més, no m'ho creia. Sospitava que allò era una impertinència gratuïta d'aquell individu. Així doncs, li vaig dir, en un to marcadament emfàtic, que abans els

hauria de veure penjats a ell i a en Hamilton, i li vaig demanar que m'acompanyés fins a la meva habitació i deixés de dir ruqueries. Aleshores es va treure una clau de no sé on i va sortir del cau davant meu, fent-me una mirada rancuniosa de reüll en passar.

—Hi ha algú que jo conegui, allotjat aquí? —li vaig preguntar, abans que se n'anés de la meva habitació.

L'administrador va recobrar el seu to impacient i afligit habitual, i em va dir que hi havia el capità Giles, que havia arribat d'un viatge al mar de Solo.³ També hi havia dos altres hostes. Aleshores va fer una pausa. I, naturalment, en Hamilton, va afegir.

—Ah, sí, en Hamilton —vaig fer.

I, amb un gemec final, aquell ésser infeliç va marxar.

Quan vaig entrar al menjador per dinar, el seu desvergonyiment encara em coïa. Ell hi era de servei, vigilant els criats xinesos. El dinar estava posat en una sola punta d'aquella taula tan llarga, i el ventilador remenava, emmandrit, l'aire calent (principalment, per sobre d'una extensió buida de fusta llisa i brillant).

Al voltant de les estovalles érem quatre persones. El desconegut que dormia a la gandula n'era una. Ara tenia tots dos ulls mig oberts, però no semblava que hi veiés. Estava de boca per amunt. La persona que seia al seu costat, molt digna, que duia les patilles curtes i la barbeta molt ben arranada, era en Hamilton, naturalment. Mai no he vist ningú tan digne de la posició social en què la Providència ha volgut situar-lo a la vida. M'havien dit que, a mi, em considerava un complet intrús. En sentir el soroll que vaig fer en enretirar la cadira, no tan sols va alçar la vista, sinó també les celles.

El capità Giles seia al cap de taula. Vam adreçar-nos algunes paraules de salutació i em vaig asseure a la seva esquerra.

3. Antic nom de la ciutat indonèsia de Surakarta (*N. de la T.*)

“He rellegit les novel·les i els contes
de Conrad amb gran admiració,
i m’ha colpit especialment la força i
la bellesa de *La línia d’ombra*. ”

Philip Roth

La línia d’ombra és una novel·la breu basada en fets i experiències de la vida de Conrad com a mariner, a la qual retornava obsessivament en la seva ficció. Aquí s’hi conta la història d’un jove capità de vaixell que es troba, en el seu primer comandament, amb l’embarcació aturada als mars tropicals, la tripulació presa de la febre, i amb la inquietud causada per un sentiment de culpabilitat, però també per la presència fantasmal en el vaixell de l’esperit maligne de l’anterior capità. Escrita el 1915, en plena Guerra Mundial, la novel·la és narrada des de la perspectiva d’algú que travessa «la línia d’ombra», que fa el pas —com diu el mateix Conrad— de la joventut, amb la seva despreocupació i fervor, a una etapa més conscient i dolorosa de la vida.

Entra a
www.elsllibresdelavenc.cat
i accedeix al
Dossier de Lectura

